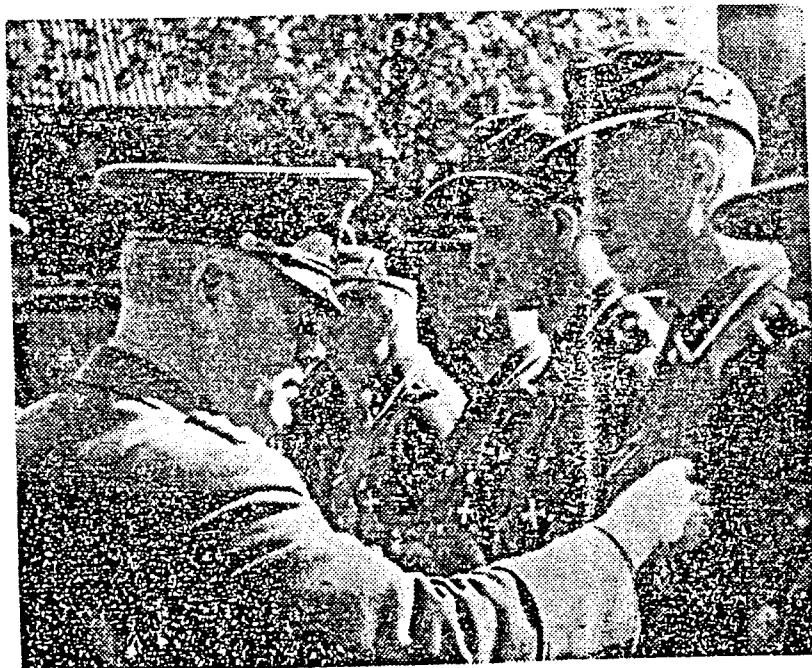

Om lag 100 mann fra Det 2. Politikompani dekorert med Politiets hederstegn.

Utdelingen ble foretatt av minister Lie ved en enkel høytidelighet i går.

Fra høytideligheten i Politikasernen i går. Minister Lie overrekker Politiets hederstegn til de frivillige i Det 2. Politikompani. (Foto Fritt Folk.)

Det 2. Politikompani stod i går formiddag oppstilt på gårdsplassen i Politikasernen på Majorstua. Politidepartementet, minister Jonas Lie, fram foran fronten av kompaniet og takket karene for deres innsats i

Krigsfortjenestekorset til nordmann.

SS Rottenführer Søren Sørensen, Dokka, Nordre Land, ble den 7. mars tildelt krigsfortjenestekorset av 2. klasse med sverd for tapper innsats i kampen mot bolsjevismen.

nisteren oppfordret de unge, som enno ikke har truffet valg av den bane de vil slå inn på, til å gå inn i politiet. Mange av dere som står her er allerede politifolk, men en del kommer også fra andre yrker. Det er flere grupper innen politiet en kan velge mellom. Ministeren redegjorde derpå for betingelsene og nevnte videre at hver enkelt bærer marskalkstaven i sitt tornister. Det er ikke alltid frontlivet artet seg slik at det blir anledning til å utmerke seg. Men de som ikke fikk utmerkelser, må ikke føle seg tilsidesatt av den grunn, sluttet han.

Ministeren, ledsaget av sin adjutant, gikk så fra mann til mann og festet Politiets hederstegn på brystet til om lag 100 mann.

führer.

— — — — —
Det kunde ikke være tvil. Det måtte være «var mann» og ingen annen. Rikshirdens idrettsmerke, vernemerket, østmedaljen, jernkorset av 2. klasse og såretmerke i sølv prydet uniformsjakken. — — —

— Det var jo De som hadde med vervingen til det 3. Politikompani som no nylig reiste av gårde? Det var vel mange staute karer som meldte seg dit?

— Ja, det er sikkert. Jeg tror dette siste kompaniet som no reiste vil komme til å utmerke seg minst like meget som de to forrige.

— Og når dro De selv ut i felten, det var jo helst Dem vi skulde snakke om i dag?

— Det var den 27. juli 1941, men

vi kom ikke til innsats før i slutten av februar 1942. Da var jeg de første tre i troppen i 14. Kompani, og altså panserjeger, og siden ble jeg troppsjef i infanteriet i 6 uker.

— Det gikk vel temmelig hardt for seg der ute?

— Åja. Jeg var med på den første støttroppen til Legionen, og da rullet vi opp 200 m graver med maskingevær og tok atskillig våpen som bytte. Etterpå kom jeg tilbake til 14. kompani, og fikk kommandoen over en tropp panserjegere. Omkring den 20. juli 1942 var det så et stort angrep på Starapanova, som bolsjevikene angrep på smalt avsnitt. Her satte de inn store styrker, 3 infanteriregimenter og 1 panserbrigade. Side om side med oss

bolsjevikene oss med tungt artilleri mens man lastet. — — — Vår tidde til slutt bare 5—6 mann igjen ved kanonene, så stillingen ble seinere overtatt av hollenderne. En av dem, Sturmman Mooymann, fikk her ridderkorset, han hadde skutt ned 13 panser på en dag og troppen hadde i alt 27 ringer på kanonrøret.

Løytnant Haug sitter og ser i en beretning av en 44-korrespondent om disse kampene, og vi får lov å lese med hva det står på slutten

«Det er en stolt rapport kompaniet kan gi sin brigadekommandør», står det, «31 panser, 8 fiendtlige kanoner og Raupenschlepper ødelagt under de store forsvarskamper. 10 legionærer falt, 21 såret. Ett ridderkors, 6 jernkors av 1. klasse og 23 jernkors av 2. klasse. Slik kjempet pak i Legionen!»

Marita.

sjempet også en lettisk frivillig bataljon. — Vi fikk her fulltreffer i unkeren, og flere ble hardt såret.

— Hvordan gikk det med Dem, ble De såret?

— Ja, jeg ble også såret. Det kunde vel være ved 8-tiden om morgenen, tenker jeg, men vi holdt da på til kl. 14.00, da hadde 3 kanoner gått tapt for oss. En av dem fikk en fulltreffer, og en annen ble kjørt over av en panser og ødelagt. Men vi tok da en panservogn og besetningen til fange. Dette angrepet var forresten det største ved Leningrad. Det var 300 granatnedslag i minuttet, over 2000 falne russere, og kampen varte over 14 dager.

Seinere — i januar 1943 — fikk jeg en tropp motorisert pak å føre, og fikk altså større skyts. På den tiden var det forresten veldig kalt, + 30—35 grader, så det var en nok-

så hard tid. Vi fikk så marsjordre til Schlüsselburg, og jeg hadde her også to tropper med nederlendere, så vi tilsammen utgjorde et kompani. På grunn av kulda fikk vi kluss med bilene og ble stående en tid. Dette var oppe ved Ladoga, og vi skulde reise 12 mil videre. Min tropp var forresten den første som skulde representere nordmennene. Vi brukte en 10—12 timer på denne turen og holdt nesten på å fryse ihjel; og da vi vel var fremme, kom vi midt opp i en helvetes artilleriild, som varte natt og dag. Min tropp var da i reserve 2 dager, og så kom vi til innsats.

— Hvor ble dere satt inn?

— På Burmastrasse Mga. Her hadde russerne en kile på 1500 m's bredde, og vi ble satt inn til motangrep første gang med 27½ cm pakkanoner, 2 maskingevær og 20 mann.

— Det er besynderlig, så den siste, min opa skal den samme inn spinn, som i etter og enes kilder...